

Ο Ιρλανδός κιθαρίστας Γκάρι Μουρ που πέθανε στις διακοπές του

Ο κόσμος που υποδέχτηκε στην Αθήνα τον Gary Moore (Σεπτέμβριος του 2008) στο κατάμεστο Τάε Κβον Ντο, έμοιαζε εντελώς παράταιρος σε σύγκριση με τη μουσική του. Εκείνος έπαιζε μπλουζ, οι δικοί μας φορούσαν t-shirts χαρντ ροκ και χέβι μέταλ συγκροτημάτων. Ήταν απολύτως ενδεικτικό του καλλιτεχνικού πλουραλισμού που επέδειξε στην 40ετή καριέρα του ο περίφημος Ιρλανδός κιθαρίστας. Πολυσχιδής, άλλαζε διαρκώς είδη και στιλ.

Προχθές, Κυριακή, εγκατέλειψε το μάταιο τούτο κόσμο σε ηλικία 58 ετών. Την τελευταία του πνοή την άφησε κατά τη διάρκεια των διακοπών του στην Ισπανία. Ο μάντζερ του ισχυρίζεται πως ήταν μια χαρά στην υγεία του. Προφανώς, προέκυψε κάτι ξαφνικό, τα αίτια του θανάτου του θα διαπιστωθούν έπειτα από ιατροδικαστική εξέταση σε νοσοκομείο της Μάλαγα.

Γεννήθηκε στη Β. Ιρλανδία το 1952 και ξεκίνησε την καριέρα του σε ηλικία 16 ετών. Το πρώτο του συγκρότημα ήταν οι Skid Row, το ντεμπούτο άλμπουμ του ήταν το «Grinding Stone» ('73), διάσημος όμως έγινε με τη συμμετοχή του στους Colosseum II και, κυρίως, στους Thin Lizzy, το θρυλικό χαρντ ροκ συγκρότημα της δεκαετίας του '70.

Στα 80's ακολούθησε σόλο καριέρα κυκλοφορώντας μερικά μεγάλα hit, όπως τα «Out in the fields» (μαζί με τον Φιλ

Ο Γκάρι Μουρ με τα μέλη των Thin Lizzy

Ο ρόκερ με τα μπλουζ

Λίνος των Thin Lizzy) και «Empty Rooms». Και έρχεται το 1990 για να αλλάξει ρότα. Αφήνει πίσω του το ροκ και το μέταλ και κυκλοφορεί ένα εξαιρετικό μπλουζ άλμπουμ, το

«Still Got The Blues». Δεν παριστάνει, ξαφνικά, τον μπλούζμαν. Ρόκερ εξακολουθεί να δηλώνει. Αυτό όμως δεν εμποδίζει μερικούς από τους πιο γνωστούς μουσικούς του είδους να

Κι αυτά...

δώσουν το «παρών» στο δίσκο: Αλμπερτ Κόλινς, Αλμπερτ Κινγκ, αλλά και ο πολυς Τζορτζ Χάρισον. Περιείχε δικά του τραγούδια, αλλά και διασκευές σε παλιότερα μπλουζ. Οι φαν της μπλουζ μουσικής, βέβαια, δεν έπαψαν να τον κοιτούν αφ' υψηλού. Μέχρι τέλους, πάντως, ο Μουρ συνέχισε να βγάζει μπλουζ και ροκ δίσκους.

Ήδη ο (σερ!) Μπομπ Γκέλντοφ, γνωστός μαϊντανός, χρηματοδοτεί ένα tribute στη μνήμη του. Δεν ξέρω αν θα άρесе η ιδέα στον Γκάρι Μουρ. Τη φιλοσοφία του για τη μουσική την περιέγραφε, άλλωστε, ανάγλυφα σε παλιότερη συνέντευξή του στο «Ποπ & Ροκ»: «Είδα τους Rage Against the Machine. Είχα και το γιο μου μαζί, ο οποίος είναι και μέγας φαν της μπάντας. Μου ζήτησε να έρθει back-stage να τους γνωρίσει κι εκείνος όταν μου δόθηκε η ευκαιρία· δεν τον άφησα όμως. Είναι επίσης μουσικός και δεν θέλω να νομίζει ότι αυτή είναι η ουσία της τέχνης μας.

Δεν επιθυμώ να νομίζει ότι μια συναυλία αποτελεί ευκαιρία για δημόσιες σχέσεις· αυτά είναι μαλακίες που μαθαίνουν οι μάντζερ στους ατάλαντους πελάτες τους. Φυσικά, δεν μουμίλαγε επί αρκετό καιρό μετά».

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

...Κι εκείνα

Αναβολή λόγω απειλών

Απειλητικά τηλεφωνικά μηνύματα και αρνητικά σχόλια σε blogs και sites εναντίον της παράστασης της Κίρκης Καραλή «No Body Else», που παρουσιάστηκε μόλις δυο βραδιές – Δευτέρα και Τρίτη – στο γκαράζ του Ιδρύματος Κακογιάννη, ώθησαν τους συντελεστές της στην αναβολή της. Το «κακό» ξεκίνησε μετά το κύμα κλευστικών αναφορών σε μεσημεριανάδικες τηλεοπτικές εκπομπές, που έδωσαν τροφή σε ακροδεξιά και χριστιανορθόδοξα sites. Η αρνητική «προπαγάνδα» φούντωσε όταν κυκλοφόρησε ότι η παράσταση, που πατά στο «Κατά Ιησούν Ευαγγέλιο» του Σαραμάγκου, εμφανίζει γυμνό τον Ιησού σε ερωτικές περιπτώσεις με τη Μαρία Μαγδαληνή, και η σκηνοθέτιδα είναι κόρη της Σεμίνας Διγενή. Η παράσταση είχε πάντως χαρακτηριστεί «αυστηρώς ακατάλληλη» από το Ίδρυμα Κακογιάννη. Το αιτιατό (αναβολή) δεν δικαιολογείται ωστόσο πλήρως από την αιτία (τηλεφωνήματα, σχόλια). **ΙΩ.Κ.**

Εξάγουμε χορό

Στην όμορφη Λιουμπλιάνα θα γίνει φέτος η 6η Βαλκανική Πλατφόρμα Χορού (19-23 Απριλίου) με τη συμμετοχή δύο ελληνικών ομάδων: το χοροθέατρο «Οκτάνα» με το «dressed-undressed» σε χορογραφία Κωνσταντίνου Ρήγου και την ομάδα «Πρόσχημα» με τη χορογραφία της Μαρίας Κολιοπούλου «Πράξη 8-Μοναδικότητα». Συνολικά θα συμμετάσχουν 18 ομάδες από 8 Βαλκανικές χώρες σε μια διοργάνωση που πραγματοποιείται ανά διετία σε μια διαφορετική χώρα των Βαλκανίων. Ανάμεσα στους κριτές είναι φέτος και ένας εκλεκτός καλλιτέχνης, ο Γιαν Φαμπρ. Η Πλατφόρμα στηρίζεται μέχρι στιγμής από το υπουργείο Πολιτισμού της Σλοβενίας, την πόλη της Λιουμπλιάνας και το European Culture Foundation αλλά αναζητά περισσότερους πόρους από τις υπόλοιπες χώρες (και την Ελλάδα) για να ενισχύσει τα έξοδα της συμμετοχής των καλλιτεχνών. **Φ.Μπ.**

Θρηνεί το γερμανικό σινεμά

Δεν υπήρξε Γερμανός σκηνοθέτης ή ηθοποιός, από τον Βιμ Βέντερς μέχρι τον Τομ Τίκβερ, που να μην πήγε χθες στον Άγιο Μιχαήλ του Μονάχου για να αποχαιρετήσει τον παραγωγό Μπερντ Αίχινγκερ, που έφυγε από τη ζωή στις 25 Ιανουαρίου από καρδιακή ανακοπή. Ήταν ο ένας και μοναδικός Γερμανός μεγιστάνας, ο άνθρωπος που δεν στήριξε απλώς τους σκηνοθέτες της πατρίδας του, αλλά έκανε διεθνείς επιτυχίες, όπως το «Όνομα του Ρόδου». Τα τελευταία χρόνια ήταν υπεύθυνος για τη μεγάλη άνθηση του γερμανικού σινεμά με τολμηρές ταινίες, όπως η «Πτώση», «Το σύμπλεγμα Baader-Meinhof», «Το άρωμα». Πέθανε σχεδιάζοντας μια ταινία για τη Νατάσα Κάμπους, εξ ου και η νεαρή κοπέλα, που είχε μείνει αιχμάλωτη οκτώ χρόνια σε ένα υπόγειο, ήταν στην κηδεία. **Β.ΓΕΩΡΓ.**

■ Ο διευθυντής του «Πρωταθλητή» Σ. Πουλόπουλος διευκρινίζει ότι το τηλεφώνημα συντάκτη της εφημερίδας στο σκηνοθέτη της παράστασης «Ταξιδεύοντας με τον ΠΑΟΚ», έγινε μετά και όχι πριν από την επίθεση των χούλιγκαν στο «Θέατρο Τέχνης».

ΒΕΝΑ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Παρακαλώ γυναίκες μην κλαίτε

«Είναι μεγάλη ομάδα ο Ολυμπιακός» δήλωσε στην «Ελευθεροτυπία» ο Σταύρος Τσιώλης. Πρώτα βέβαια κάποιοι χούλιγκαν τα 'καναν λίμπα στο Θέατρο Τέχνης, όπου παίζεται το έργο του «Ταξιδεύοντας με τον ΠΑΟΚ». Η μεγαλόθυμη δήλωσή του προσπαθεί, προφανώς, να ηρεμήσει τα πνεύματα. Μην πάνε και τα ξαναπάσουν.

Ο Τσιώλης απευθύνεται και στους θεατρόφιλους «γαύρους». Αυτούς δεν έχει να τους φοβάται, θα πάνε να δουν την παράσταση. Είναι εξάλλοι με τους χούλιγκαν της ομάδας τους. Πήραν την επίθεση προσωπικά. Κι αν έχει το θεατρικό έργο του σαφώς αντισυμβαλλομηνικά σημεία.

Γιατί προσπαθούν να τα κρύψουν; Γιατί φοβάται ο καλός μας Σταύρος Τσιώλης να πει ότι οι δύο ηρωίδες του σικαίνονται τον Ολυμπιακό; Παικτούδες είναι, νέες και ακραίες είναι. Εχω κι εγώ έναν νεαρό στο σπίτι που μισεί τους «γαύρους». Με απειλείει ο φανατισμός του. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι τα πάθη στο ελληνικό ποδόσφαιρο δεν είναι υπέροχο θέμα για θεατρικό έργο.

Ελοιπόν το 'κανε ο Τσιώλης και το Θέατρο Τέχνης φρουρείται από Αστυνομία. Σημάδια των καιρών. Οποιοσ διαφωνεί ορμάει και τα κάνει λαμπόγυαλο: σε πανεπιστήμια, θέατρα, γήπεδα, Βι-

ραδιόφωνο με την ψυχή στο στόμα. Κάτι ξέρω από αυτά.

Ακριβώς όμως αυτό το φάουλ του έργου αποδεικνύει την πραγματικότητα του ταυτότητα. Ο Τσιώλης δεν το 'γραψε για τον ΠΑΟΚ, αλλά για τις γυναίκες. Οι δικές του ψάχνουν πάντα αγάπη, αφοσίωση, απάγκιο. Κι αν πέφτει και καμιά φάπα. Όπως η τόσο καλογραμμένη και καλοπαιγμένη (από τη Λουκία Πισιόλα) αλαφροίσκιωτη κυρία, η οποία κάθεται και τις τρώει από ένα μπάτσο που λατρεύει.

Αλλά τώρα πιάσαμε τα φεμινιστικά. Να τα πιάσουμε, γιατί όχι; Αλλωστε οι φεμινίστριες, σε αντίθεση με τους χούλιγκαν, πιστεύουν στο διάλογο. Και σικαίνονται τη βία.